

kornsskatterne i Stedet for at indføre en Skat, der hviler baade paa Arbejdet og paa Grundværdierne og mest paa Bygningerne, altsaa de privat skabte Værdier! Det, jeg ønsker, er at faa Skatterne væsentlig lagte paa Grundværdierne. En væsentlig Del af dem laa den Gang paa Jorden, men man beregnede dem ud fra et uheldigt Princip. Havde man den Gang givet sig til at reformere Hartkornsskatterne, ladet dem blive liggende paa Jorden, men saadan, at man inddrog Byggegrunde og Bygrunde efter deres Værdier, havde vi naaet et virkeligt Skridt frem i den Retning, jeg ønsker, vi skulle komme. Ejendomsskylden blev snarere et Tilbage-skridt, idet man ved den i højere Grad end før lagde Skat paa Flid og Dygtighed. Men her kunne vi tage fat, og jeg tror, der er Jordbund for det. Her er Stedet, hvor vi skulle gribe ind til at begynde med. Vi skulle se at faa Ejendomsskylden omdannet til en Grundskyld, og til næste almindelige Vurdering, vistnok i 1914, haaber jeg, at vi faa Grundene vurderede for sig og Bygningerne for sig. Derved ville vi faa en Del sikkert Stof til Belysning af disse Tankers Gennemførlighed. Jeg er vis paa, at det vil bestyrke mange i, at det er den rette Vej, jeg her peger paa. I denne Forbindelse vil jeg henstille til den højtærede Minister, om ikke Skemaerne til Opgivelse af den statskattepligtige Indkomst kunde indrettes saaledes, at der skelnedes tydeligere mellem, hvoraf mange af Indtægterne flyde, om Indtægten er Frugten af personligt Arbejde, eller den mere er Frugten af f. Eks. Besiddelse. Ved at indføre en enkelt Rubrik mere, vilde man paa en billig Maade maaske ogsaa her kunne skaffe sig noget statistisk Materiale, som kunde være vejledende paa sikker Maade for os.

Jeg vil gerne endnu med den højtærede Formands Tilladelse citere en lille Udtalelse af et andet Skrift af Dr. Starcke. Han siger her følgende: „Idet Grundværdiskatten vil skabe Retfærdighed i Samfundsordningens Grundlag og fremkalde gode og sunde Arbejdsforhold, ville ogsaa de store Ulemper, som nu ere en Følge af den økonomiske Uretfærdighed, forsvinde. Saaledes ville de store økonomiske Kriser med deres periodiske Arbejdsløshed forsvinde; Krigsrustningerne ville ikke længere have nogen fornuftig Mening, og det uhyre Tryk, de øve paa Samfundene, vil forsvinde“. — Mit Parti ønsker, at vi snart maa komme ind paa denne Vej i vor Skattepolitik, saa at vi i

Stedet for de mange kunstige Beregninger, som nu skulle til, naar Staten skal have nye Indtægter, give os til at spørge: Hvor have vi Ret til at tage Pengene, hvem har Skyldighed til at betale os noget? Derved faar man Følelsen af, at det er Hensynet til Retfærdigheden, der leder os i vort skattepolitiske Arbejde, saa at man, naar vi skulle have Indtægter ved Skat, fremsætter denne Begrundelse: Vi tage dem her, fordi vi have Ret til at tage dem her, og den enkelte skal betale dem, fordi det er hans Skyldighed.

Wilmann: Jeg ønsker at sige et Par Ord angaaende et enkelt Spørgsmaal om Forslaget om Indkomst- og Formueskat til Staten, nemlig §§ 8 og 11. I § 8 staar der: „I enhver Indkomst fradrages som skattefri: I København og Frederiksberg 800 Kr., i Købstadkommunerne og i Marstal 700 Kr. og i Landkommunerne 600 Kr.“ Endvidere staar der: „For hvert Barn, som ved Begyndelsen af det Kalenderaar, i hvilket Skatten ansættes, er under 15 Aar, og som ikke har Midler til at bekoste sit eget Underhold, gives endelig i den ansatte Indkomst et Fradrag af 100 Kr. i København og Frederiksberg, 85 Kr. i Købstadkommunerne og i Marstal og 70 Kr. i Landkommunerne.“ Fremdeles findes der en Bestemmelse om, at Hustruens Indtægt under visse Forhold kun skal beskattes med det halve, dog at der ikke maa fradrages mere end de i første Punktum nævnte Beløb; og endelig findes der i § 11 følgende Bestemmelse: „Undtagne fra Skattepligten ere de i Henhold til § 8 for Indkomstskat fritagne, hvis Formue ikke er over 10,000 Kr.“

Den Forskel i det skattefri Maksimum, der her er fastsat, er udelukkende bestemt under Hensyn til, om den paagældende bor i København, Købstæderne, Handelspladserne eller i Landkommunerne, altsaa efter, hvilken kommunal Forfatning det paagældende Sted har. Det er absolut ikke nogen god Norm, thi Forholdene kunne være højst forskellige uden Hensyn til, hvilken kommunal Forfatning det paagældende Sted har. Hvad jeg her særlig tænker paa, er de mange Byer, der efterhaanden ere voksede op i Landkommunerne, og hvor Forholdene ere ganske ensartede med Købstadkommunernes, ja, i de store Byer, der ligge umiddelbart udenfor København, nærme de sig endog mere til Forholdene i København end til Forholdene paa Landet og i Købstæderne. Disse Byer have ingen særlig kommunal Forfatning, men